

egy oldalági rokona, Kossuth Endre fordította e drámát, továbbá, hogy K. Shakespeare „Macbeth”-jét fordította és pedig annak első boszorkányjelenetét, de ezt is unalmában, a börtönben. (E részletét közli a „Magyar Salon”, 1894. XXI. kötete, 987. oldalán.) Kossuthnak egy másik fordítása: „Egy államférfi vagy igazságos miniszter”, dráma 4 felv. Írta: Hafner Károly (1826). Eredetije az aradi ereklyemúzeumban. Kossuth színészeti cikke: „Játékszíni dolgok”. (Polémia.) Megjelent: „Pesti Hírlap”, 1841—31. számában. A színészek fizetéséről is polemizál: „Nemzet”, 1841—266. számában. A nagy államférfi születése százados évfordulóján, 1902 szeptember 18-án a fővárosi színházak díszelőadást tartottak. Dicsőséges alakját színpadra vitte Beöthy László és Rákosi Viktor az „Aranylakodalom” (L. o.) c. látványos alkalmi játékban. Bokor József (1902 szept. 19. Népszínház.) „K. L.” c. színműben. Pakots József 1902 szept. 18. Városligeti Színkör. Herczeg Ferenc „A híd” (L. o.) c. színművében és Hegedüs Lóránt „Kossuth” c. színjátékában. (1927 nov. 4. Nemzeti Színház.) A régi színházi világban ismeretlen szerzőtől sokáig adták „Kossuth és Batthyányi” c. hazafias darabot.

Kossuth-nóta a Népszínházban. 1893 február 25-én történt a Népszínházban, hogy Solymossy Elek betétként a Kossuth-nótát énekelte Gerő Károly „Próbaházasság” c. vígjátékában, ami élénk tüntetésre adott alkalmat. A rendőrség betiltotta a nótát, mire az egyetemi ifjúság tüntetőleg követelte eléneklését és a közönség felállva énekelte a színész helyett. A Kossuth-kuplé ez volt:

„Imádságunk: „Isten, áldd meg a magyart!
Nyujts feléje, nyujts feléje védő kart!”
S imádságunk, a melytől vérünk is hevül,
Így szól, hogy: „Hazádnak rendületlenül!”
Nagy időkből ránk maradt még egy nóta,
Visszhangozik tőle a bérc, a róna,
Minden magyar bűba borult szívének
Szent imádság lesz örökre ez ének:
Kossuth Lajos azt izente,
Elfogyott a regimentje,
Ha még egyszer azt izeni,
Mindnyájunknak el kell menni,
Éljen a magyar szabadság,
Éljen a haza!”

Kostyál Ádám (tharnói), polgári szabómester Pesten, sz. 1790-ben, Alsómosetice, Trencsén m., megh. 1863 aug. 1-én, Pesten. Lelkes hazafi volt és azon kevesek közé tartozott, akik áldozatot tudtak hozni a Nemzeti Színház megteremtésére. Ugyanis az ország első intézetének megnyitására (1837 augusztus 22-én) több rendbeli magyar díszruhát ajándékozott a színháznak. Hogy ezt megtehesse, 20 segéddel egy hónapon át minden díj nélkül dolgoztatott, segédjeit is a sajátjából fizette. Ekkép méltán rászolgált arra, hogy neve megörökíttessék. (Petőfit is megtisztelte egy „díszmagyar” öltözetel.)

Kósza Irma, színésznő, sz. 1900-ban, Budapesten. A Rákosi-iskolát végezte. Színpadra lépett 1924-ben. 1927-ben a Magyar Színház tagja.

Koszorú, mint ünneplési tárgy, körülbelül az 1820-as években kezdett nálunk divatba jönni. Addig csak az éljenzéssel, a tapssal, énekes darabban pedig a „hogyan volt”-tal kellett megelégednie a színésznek. Valószínű, hogy Dérnyé kaphatta az első időkben a legtöbb koszorút.

Kosztics Lázár dr., író, a belgrádi „Srbska Nezavisnost” (Szerb Függetlenség) szerkesztője. Magyar tárgyú színműve: „Szegedinác Péter” (1882).

Kosztolányi Dezső, író, sz. 1885 március 29-én, Szabadkán. Iskoláit szülővárosában, a bölcséletet a budapesti egyetemen végezte. Ifjúkorában „Lótoszevők” címen mesejátékot írt, mely a „Kritika” című folyóirat különkiadványaként jelent meg. (Elfogyott.) A Terézkörúti Színpad két egyfelvonásos vígjátékát mutatta be: a „Kanári”-t és a „Patáliá”-t, melyet több mint ötvenszer játszottak sorozatosan. 1930 február elején megválasztották a Kisfaludy Társaság tagjává. Színműfodításai: Molière: „Szeleburdi” (Magyar Könyvtár), előadta a Nemzeti Színház, 1909 szeptember 25. „Ürnök és komorna”, vígj. 3 felv. Írta Calderon. Bem. 1912 május 19. Nemzeti Színház. „Május királynője”. Pásztorjáték 1 felv. Szövegét átdolgozta Kalbeck, zenéjét írta Gluck, átdolgozva Fuchs J. Bem. 1913 március 19. Magyar Kir. Operaház. „Mérőföld-